

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt — kr.
Fél évre 2 frt — kr.
Negyed évre 1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily
írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez
küldendőek.

Megjelenik

minden Vasárnap

Hirdetési díjak:

Egy hasábas garmond sor vagy annak
helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél
30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér-
sékelt díjak egyezség szerint.

Erdőőri ruházkodás.

Panaszos levelet vettünk egyik kartársunktól, melyben szíve egész keserűségét kitölti a feletti szomorkodásban, hogy az erdészeti al-
tisztek egyenruházatának s egyáltalán ruház-
kodásának az ügye még mindig nincs úgy ren-
dezve, mint a hogy az — a személyzet tekin-
télyét is tekintve — kívánatos lenne.

Levele annyira érdekes, hogy azt szük-
ségesnek tartjuk ha nem is egész terjedelmében,
de legalább bő kivonatban ide iktatni. Többek
között így ír:

„Ne csodálkozzék szerkesztő ur alanti kér-
désesen, hiszen az évek óta folytonosan furja
oldalmat és sehogy sem tudok rajta eligazodni,
vagy abból kibontakozni. A dolog ugyanis úgy

áll, hogy az erdőőr fel van jogositva oldal-
fegyvert viselni, de milyen legyen az? Például
ünnep- vagy más nevezetes napon, vagy al-
kalommal felöltözik az erdőőr diszruhába (ha
ugyan van neki, de alig hiszem, hogy az egész-
ből csak egy szakaszt lehetne összeállítani),
mely áll attillából, magyar nadrágból és csizmá-
ból, sapka, vagy kalapból; most már mit kössön
az oldalára? a szolgálati rozsdás szuronyt, vagy
például a tisztékéhez hasonlatos markolatu s
hegyesen végződő oldalfegyvert, és ezen az
oldalfegyveren hordhat-e zöld selyem vagy ezüst
kardbojtot? A diszruha és oldalfegyver minő-
ségére nézve a kérdést kollégáimmal többször
meghánytorgattuk, de nem tudunk zöld ágra
vergődni Tisztelettel kérem tehát a

TÁRCZA.

Szemtelenséggel párosult orvvadászati merényletek.

Mint mindenhol, úgy nálunk is igen megsza-
porodott az orvvadászok száma. Bizton állithatom, hogy
Magyarország túlnyomó részét bejárva hasonló gyakori
orvvadászati merényleteket nem igen tapasztaltam,
mint itt a borotvált bajuszu sváb fätterek között.

A múlt 1896. évi január 31-én én és Szóják
József collegám biztos nyomokon indultunk, hogy Mar-
tini Bernát ismert- és többször büntetett orvvadász
(tekedi lakos) megelőző napon egy nyulat lőtt a köz-
alapítványi területen, fegyverét pedig egyik barátjánál
hagyta, nehogy a nála alkalmatlankodni szokott csen-
dőrök kezébe kerüljön!

A községi bíró és egy esküdt kísértében el is
indultunk házmozgásra. A fegyvert az említett helyen

az ajtó melletti szekrény háta megett meg is találtuk.
Miután az így elkobozott fegyvert az utba eső Szóják
lakásán biztonságba helyeztük — indultunk az orvva-
dász lakására a kérdéses nyul megkeresésére.

Én, ama szándékkal, hogy a végzett házkutatás
után szolgálatom teljesítésére az erdőbe megyek, fegy-
veremmel indultam, míg társam oldalfegyverrel.

Nehogy az asszony népség az esetleg kint, a
melléképületekben elrejtett nyulat az orrunk elől el-
távolítsa, megegyeztünk, hogy én kint az udvaron
maradok, míg ő bent kutat az előljárok jelenlétében
és az akkor hazatérő Martinit tisztességes uton felhívta
az elrejtett nyul előadására. Az agylábnál levő baltát
felkapni és a mítsem sejtő Szójákat fejbe ütni pillanat
műve volt, mely ütés utáni segély kiáltásra ugrot-
tam be.

Az előljárok az ajtó háta megett, ijedtségtől
sápadt arczczal (germán vér), tétlenül nézik, hogy a
haramia collegámat ingének megcsavarásával fojtogatja.

Nem sok idő volt a gondolkodásra és egyéb esz-

s így nincsenek abban a helyzetben, hogy saját erejükből beruházzák magukat s igy már az első ruhadarab beszerzésénél adóságra kell magukat verniök, már pedig tudva lévö, hogy az adósság semmivel sem különb, mint a hógörgeteg, melynél elégséges, hogy egy szemernyit inditson valamely madárka utnak s mire leér a völgybe, már egész erdőrészeket, falvakat pusztít.

Arra a kérdésre nézve, hogy a diszruha mellé milyen oldalfegyver használható, az egyszerű felelet az, hogy mást, mint a rendes szolgálati oldalfegyvert használni nem szabad. Igaz, hogy a meglevö szolgálati oldalfegyverek nem igen diszesek és még csak nem is egyformák, mert vannak kerületek, hol keverve akadunk Werndl-féle gyalogsági fegyverre, ugyan ilyen karabélyra, Kropácsek-puskára s mindegyiknél megfelelő gyíklesöre, mert a szolgálati fegyverek egy része nem egyéb kiselejtezett limlomnál, melyhez olcsón lehet ugyan jutni, de hát az olcsó husnak a leve is hig.

Diszgyenruhát nem hordhatván, nincs is szüksége az erdőörnek arra, hogy külön diszkardot vagy vadászkést szerezzen magának, mert ezek ugy sem igen illenének a mostani egyenruhához.

Kardbojtokról az egyenruházati szabályzat nem beszél s így azok nem is hordhatók.

Ezekben megfeleltünk volna a hozzánk intézett levélben foglalt kérdésekre legjobb tudomásunk és értesülésünk szerint.

Hogy az egyenruházat egész kérdése ugyan tárgyalandó lenne, az nem szenved kétséget; meglehet, hogy lassacskán ennek az ideje is el fog érkezni.

LEVELEZÉS.

Mikló-Lazur, 1897. február 15.

Tekintetes szerkesztő ur!

A nagyváradi latin szertartartású püspöki uradalom központi és mikló-lazuri erdőgondnokság panyában már több évtized óta tartózkodott egy ritka nagyságu vadkan, melyet egy erdőkerülő mult ho 30-án megsebesített s csak két napi nyomozás után találta meg. A lövés egész közlrol történt és a golyó egészen keresztül furta a vadat s ez mégis mintegy 40 kilométernyi utat tett meg, mig elesett.

Csomakovics Mátyás püspöki uradalmi erdőgondnok ur — ki igen tapasztalt és szenvedélyes vadász, e mellett pedig ellensége a nagy mondásoknak, az el ejtett vadkant állítólag már 25 év óta ismerte s nagyon sokat járt utánna s mint mondja, már többször meg is sebesítette és 25 évvel ez előtt is csak olyan nagy volt, mint lelövése idejében s akkor is mindig egyedül barangolt.

Magam is 5 év óta vagyok már az uradalomnál s kétszer volt szerencsém vele találkozni, de soha sem olyan helyen, hol több sörtevad is megfordult. Egy ízben alig volt tölem 20 lépésnyire s ekkor volt al-

dott a közalapítványi erdőbe zsákmány után, de vesztére, mert terve megelőzőleg besugva lett és 5—6 collegám lett csoportosítva, midön Eberling Gyula és Hofner János collegáimnak sikerült öt elcsipni, de tragikus eset adhatta volna elő magát az izmos és vakmerő emberrel szembe, ha a közelben levö Bugri István társunk átlétai erejével hamarosan oda nem ér, ki természetesen, hogy becsülettel elvégezte vele a declinációt.)

Kutyám felgyógyult ugyan, habár a vérvesztés következtében gyalog szánnal hozattam haza, de az orron kapott lövés szaglását elrontotta.

Mint vadászati és jövedéki kihágót elmarasztalják ugyan, de én kutyámért kárpótolván nem leszek, mivel az illetékes bíróság tanu, illetve bizonyíték híján felmentené.

Véleményem szerint a szolgálatban ért személyes vagyonunk megörzése végett helyes volna az ügyet odaterelni, hogy, mint a jelen esetben is, az eskü értekel birna.

Meiszter Gyula.
m. kir. közalap. erdőör.

Vadász levél.

Az ujság irás mestersége nagyon hasonlít a vadászélet ama ciklusához, melyet vadászati műnyelven „hajtóvadászat“-nak neveznek, a hol emberek (és nem kopók) a hajtók.

Képzeljük magunk elé az ujságot és nevezzük azt „vadászterület“-nek, valahányszor a lap egy-egy példánya megjelenik, midannyiszor egy-egy hajtóvadászat rendeztetik. (Némely lapok — de nem az „Erdészeti Ujság“ — rendszeres hajszakat rendeznek szenzációk után. Az „Erdészeti Ujság“ — irányja és elve ezt tapasztalásom szerint nem kultiválja.)

A vadászmester mindig a felelős szerkesztő. (A mult kolerás időkben a M.-Sziget-Sztaniszlói vonal kiépítése alkalmakor „Körösmezői káviár“ című helyi humorisztikus lapocská szerkesztője magát: „félőles szörkeztyü“-nek titulálta.) A vadász urak a belmunkatársak. (Ha az „Erdészeti Ujság“ előfizetésével hátralékban lévők mind kifizetnék tartozásaikat, nevezett

